

Вони вже мають народне визнання...

Ці дві історії – про полеглих бійців, мужність яких поки що не відзначено належним чином державними нагородами. Пишу «поки що», бо впевнений – жоден із тих, хто віддав життя в боях за волю й незалежність України під час «неоголошеної війни» на сході нашої держави, не буде забутий і обов'язково ввійде до когорти посмертних кавалерів українських орденів. Запорука цьому – те, що цих двох, як справжніх героїв, уже вшанували їхні земляки...

Йому мало бути 19...

На особистій сторінці Миколи Колосовського в одній із соціальних мереж від його імені є кілька повідомлень, датованих днями, коли він уже пішов із життя. Одне з них: «14 вересня йому мало виповнитися 19 років із дня народження...». Це – «пости» батьків, які зберігають сторінку єдиного сина як своєрідну віртуальну кімнату-музей, де слідом за юнацькими

жартами й розвагами, роздумами про життя й кохання – осінь 2013 р., перші фотографії Миколи у формі бійця внутрішніх військ МВС і стрімке дорослішання вчорашнього школяра, який разом з однополчанами опинився «на передовій» ще до того, як її почали офіційно іменувати «районом АТО».

У ніч на 7 серпня 2014 р. унаслідок жорстокого мінометного

обстрілу з боку бойовиків-сепаратистів блокпоста Національної гвардії України неподалік міста Дебальцевого, що на Донеччині, старший стрілець Римникського полку НГУ старший солдат Колосовський дістав смертельне поранення. Чин його поховання на рідній Одещині, у селі Старі Шомполи, очолив єпископ Одеський і

Балтський Марк, поминальне богослужіння відбулося й у Львові, у полковому храмі Святого Рівноапостольного Великого князя Володимира...

Згодом пам'ять Миколи вшанували й по-сучасному, по-світськи: його портрет був розміщений на білборді біля автостанції райцентру Комінтернівське. Прикро про це нагадувати, але у вересні щодо цього білборда виник скандал, коли місцеві жителі раптом побачили на ньому замість «поминального» плаката – політичну рекламу одного з кандидатів у народні депутати України! Утім, обурення громадськості змусило осіб, винних у цьому неподобстві, швидко відновити попереднє зображення... А в жовтні, під час святкування 100-річчя Шомпольської загальноосвітньої школи, на її будівлі була урочисто відкрита й освячена меморіальна дошка на честь її випускника Миколи Сергійовича Колосовського.

Краще померти стоячи, ніж жити на колінах

Ми вже писали про трагедію, що сталася 10 серпня на підступах до Іловайська, коли від снайперських куль полягли міліціонери батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» ГУМВС України в Київській області рядові міліції Андрій Дрьомін і Микола Березовий. Горі тоді прийшло не лише на Тернопільщину та Київщину, де побратими ховали добровольців із позивними «Світляк» і «Береза», а й у Корсунь-Шевченківський, на Черкащині, – рідне місто їхнього колеги, що мав позивний «Сокіл». Він, колишній боець самооборони Євромайдану, 31-річний міліціонер «Азова», молодший сержант міліції Роман Олександрович Сокурєнко, незважаючи на явну небезпеку, кинувся на допомогу смертельно пораненим друзям, теж діставши тяжке поранення в живіт.

Куля, випущена з великокаліберної снайперської гвинтівки,

пробивши бронезилет, спричинила множинні ушкодження всіх органів черевної порожнини та травматичний шок. Перенісши безліч складних операцій у Дніпропетровській обласній клінічній лікарні ім. І. Мечникова та в столичному Національному інституті хірургії та трансплантології ім. О. Шалімова, Сокіл мужньо боровся за життя – і це була аж ніяк не агонія приреченого. Коли на початку вересня його разом зі ще 19 пораненими україн-

цями відправляли для подальшого лікування до Німеччини, він, шойно після чергової операції, знайшов у собі сили висловити в об'єktiv телекамери побажання бойовим побратимам: «Тримайтеся, краще померти стоячи, ніж жити на колінах...».

14 серпня Романа було загороджено медаллю «За військову службу Україні». На його ліку-

вання жертвували кошти безліч небайдужих людей, за нього молилися бійці «Азову» та вдова Миколи Березового Тетяна Чорновол, від його лівка і на Батьківщині, і за кордоном не відходила мати, Тетяна Володимирівна Перегатько – засновниця громадської організації «Солдатські матері Корсунщини». І здавалося, що він почав одужувати, став самостійно їсти й рухатись, але... Внаслідок чергового ускладнення, 23 вересня у військовому госпіталі, що в німецькому місті Ульм, його серце зупинилося.

У заупокійному молебні та похороні Романа Сокурєнка взяли участь сотні корсунців. Під час церемонії прощання з героєм голова обласної державної адміністрації Юрій Ткаченко вручив матері «Сокола» його посмертну нагороду – Почесну відзнаку «За заслуги перед Черкащиною». А невдовзі в місті з'явилися білборди та стенди з портретом Романа й написом «Він боровся за Україну. Слава герою...».

Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»